

eller at det leder til Sagens virkelige Fremme og Afgjørelse saasnart som muligt, at man forlanger Noget, som er endnu fordeeltigere for Embedsstanden end det, som det foreliggende Pensjonslovudkast indeholder. Jeg kan naturligviis som Embedsmand ikke andet end føle mig tilbøielig til at ønske, at der gjøres det meest Mulige for Embedsstanden; men paa den anden Side maa jeg som Statens Tjener, og specielt som Finansminister, bestemt udtale mig for, at det nærværende Pensjonslovudkast, naar det opfattes i sin Heelhed, er saa gunstigt for Embedsstanden, som den har Krav paa at forlange, og jeg tvivler paa, at man, maaskee med Undtagelse af nogle smaae tydske Stater, skal kunne opvise nogen Pensjonslov i nogetstomhelst Land, der i den Grad er fordeeltig for Embedsstanden, som det nærværende Lovudkast. Det vil forøvrigt vistnok ogsaa være forholdsviis meget sjældent, at der vil blive Spørgsmaal om at tillægge nogen Embedsmand $\frac{3}{4}$ af hans Gage i Pension, og det vil navnlig blive sjældent, naar den Indskrænkning, som af det ærede Udvalg er foreslaaet, at Tjenesteaaerene først skulle regnes efter det 25de Aars Alder, tages tilfølg; thi de Embedsmand, om hvem der kan blive Spørgsmaal med Hensyn til at naae en saadan høiere Pension, ville netop være saadanne, der i en meget tidlig Alder ere blevene Embedsmand. Jeg kan heller ikke erkjende den Sætning for rigtig, som af det ærede Udvalg paa samme Sted er fremsat, at „de Embedsmand, som ere indtraadte i Statsstjenesten før Forandringen af Rigets Forfatning eller i alt Fald før Ständerforhandlingerne i 1846, maae antages at have gjort det med Forventning, at de hidtil anerkjendte Grundsætninger og fulgte Regler for Pensjonsvæsenet i Tiden vilde komme dem tilgode, og de maae formodes derefter at have indrettet sig i mange Livsforhold. En ny Pensjonslov bør ikke tilsidefatte Hensyn dertil“. Jeg kan vel i Almindelighed finde det rigtigt, at man ved en ny Pensjonslov søger saa nøie som muligt at slutte sig til de hidtil bestaaende Forhold; jeg troer, at det her, som i alle andre Forhold, ikke er heldigt, at der gjøres Spring i Udviklingen. Men paa den anden Side kan jeg heller ikke finde

denne Betragtning rigtig, naar den skal anvendes som Motiv, for at begrunde den Indstilling, Udvalget har gjort om, at tillægge Embedsmand $\frac{3}{4}$ af deres Gage i Pension; thi alle Embedsmand, der ere ansatte inden Grundlovens Emanation, have ikke havt Udgang til Andet end den kongelige Naade, og medens det vel har været fulgt som en fast Regel med Hensyn til Embedsmand, at der ikke har været Noget, undtagen i Tilfælde af daarlig Embedsførelse, der har faaet mindre end to Trediedele af sin faste Gage eller en Trediedeel af uvisse Indtægter i Pension, saa er det dog sikkert, at han altid har faaet det som en kongelig Naade, og det er først ved Grundloven, at Embedsmandene have faaet et bestemt Retskrav paa den Pension, der hidtil har været tilstaaet dem af kongelig Naade, men rigtignok efter aldeles faste Regler. — Jeg kan vel være enig med Udvalget og den ærede Ordfører i, at det, hvad Fremtiden angaaer, vil være i sin Orden, naar de forskjellige Gageringer først ordnes ved Lov, at ikke nogen Betjent eller Officiant udnævnes af Hs. Maj. Kongen, uden at det tillige er en pensionsberettiget Post; men, hvad der saaledes er udtalt af Udvalget som en Selvsølge, kan ikke i Diebliffet finde Anvendelse; thi der er virkelig flere Bestillinger, hvortil Hans Majestæt endnu har Udnævnelsesretten, hvilket ifølge Grundloven saaledes bør vedblive, men hvilke Bestillinger dog ikke medføre Udgang til Pension. Det er saaledes Tilfældet med en heel Deel Bestillinger, hvortil Militaire fortrinsviis have Udgang. At det derimod vistnok maa ansees for fuldkommen rigtigt, at der i Diebliffet ikke bør være Spørgsmaal om at Kongen skulde kunne fratage nogen af de Bestillingsmand, der hidtil have været stillede tildeels i Klasse med Embedsmand, men som for Fremtiden ikke faae nogen Pensjonsberettigelse, navnlig Sagsførere, deres Bestilling, det anseer jeg for en Selvsølge; men jeg tvivler om, at der — med mindre man gaar meget langt tilbage — skal kunne opvises noget Exempel paa, at en Sagsfører er bleven fratagen sin Bestilling uden ved Lov og Dom. — Forsaavidt det ærede Udvalg har fundet Anledning til udtrykkeligt at optage en Bestemmelse om, at en Udnævnelse paa Tid